

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Patrycja Kotlarska

w sprawie **M. D.**

oskarżonego o dokonanie czynu z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i in

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 marca 2020 r., zażalenia obrońcy oskarżonego,

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 27 lutego 2020 r., sygn. akt V KK 80/19,

o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2020 (sygn. akt V KK 80/19) uchylono wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 lutego 2019 r. (sygn. akt II Aka (...)) utrzymującego wobec oskarżonego M. D. wyrok 13 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Najwyższy jednocześnie zastosował wobec skazanego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy.

Na to postanowienie zażalenie wniósł obrońca skazanego, zarzucając temu orzeczeniu:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, tj. art. 257 § 1 k.p.k. przez zastosowanie wobec M. D. środka zapobiegawczego w postaci

tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy, przy jednoczesnym braku pełnego i jasnego wskazania przyczyn dlaczego ewentualnie niewystarczający jest inny środek zapobiegawczy,

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, tj. błędne ustalenie, że nieprawomocnie orzeczona kara – na obecnym etapie postępowania rodzi konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania poprzez zastosowanie wobec oskarżonego najsurowszego środka zapobiegawczego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zastosowanie wolnościowego środka w postaci dozoru Policji z zakazem kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Jakkolwiek uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego o zastosowaniu wobec oskarżonego środka zapobiegawczego nie jest rozbudowane, niemniej wynika z niego w sposób jednoznaczny powód wydania takiego właśnie rozstrzygnięcia. Jest nim obawa przed ukrywaniem się sprawcy, a tym samym wpływaniem na przebieg postępowania, w sytuacji bardzo surowej kary, która grozi oskarżonemu w kontekście zarzuconych mu czynów, a także przyczyn, jakie spowodowały uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 lutego 2018 r, sygn. akt II Aka (...). Należy w szczególności podkreślić, że za zasadną uznano także kasację Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego złożoną na niekorzyść oskarżonego, co z uwagi na treść uwzględnionych w tej kasacji zarzutów, otwiera także drogę do orzeczenia wobec oskarżonego nawet kary surowszej, niż ta, którą wymierzono w poprzednim postępowaniu. W tej perspektywie rozmiar odbytej już przez oskarżonego kary (ponad 3 lata pozbawienia wolności) nie zmienia faktu, że grożąca mu ewentualna kara, która musiałby odbyć w przypadku prawomocnego uznania go winnym zarzuconych mu przestępstw, jest bardzo wysoka. Świadomość tego faktu na obecnym etapie postępowania może skłaniać oskarżonego do podejmowania działań, które w efekcie prowadziłyby do utrudnienia sprawnego zakończenia tego postępowania.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.

